

Editoriaal

Beste TAZ-bezoeker en Tazette-lezer,

U hebt gisteren lang op uw Tazette moeten wachten, dus Uw Boordmatroos is u een verklaring schuldig. Eerst en vooral, als u tot het plantrekkende, zorgeloze type mens behoort dat altijd over alles denkt 'het kan geen kwaad, voorzichtigheid is voor uitslovers', maak dan een uitzondering voor USB-sticks. Ook U hebt zich ongetwijfeld al bezondigd aan het achteloos uittrekken van zo'n stick, zonder deftig af te sluiten. Dat is precies wat Uw Boordmatroos gisterenmiddag omstreeks de Tazette-deadline deed, met als resultaat een blanco document. Jawel, de Tazette waar u zo reikhalzend naar uitkeek bleek herleid tot een reeks krulletjes, vierkantjes en bolletjes. Het kostte Uw Boordmatroos veel zweet, bloed en tranen om de vervloekte editie 07 te herstellen... gelukkig werd de pijn verzacht door La Gabinella, die Uw Boordmatroos soigneerde met koffie, rijkelijke spijzen en een paar welgemikte Shiatsu-massages.

Maar vandaag... *we're back on track!*

Geniet van de laatste drie dagen Theater aan Zee!
Uw Boordmatroos

Liesa Baert 4.48 *Psychosis*

Rauwe wanhoopsmonoloog

Liesa Naert heeft het zichzelf niet gemakkelijk gemaakt. Met *4.48 Psychosis* beet ze zich vast in een van de meest schokkende, aangrijpende en vervreemdende stukken uit de theatergeschiedenis. De Britse Sarah Kane schreef de tekst in 1999, vlak voor ze zichzelf op 28-jarige leeftijd van het leven beroofde.

'I am sad', begint Naert haar monoloog, terwijl ze priemend de zaal inkijkt. 'De toekomst is hopeloos en het zal er niet beter op worden. Ik ben verveeld, ontevreden over alles.' Als een *creature of the night*, met zwarte kap en lijkleek gezicht, zit ze centraal op een stoel, bijna bewegingsloos. Het scènebeeld is uitermate sober: zwart en wit overheersen, de belichting is ijskoud en strak. Het zorgt ervoor dat de focus compleet gericht blijft op de tekst en op Naert, die Kanes rauwe poëzie uitschreeuwt, uitademt, uitwasemt.

4.48 Psychosis is Kanes weergave van de klinisch depressieve geest om 4.48 AM – het uur waarop, volgens Kane, de geest het meest helder is en dus het uitgelezen moment voor zelfdoding. Boven alles is deze psychose over existentiële angsten, verterende zelfhaat en een obsessieve liefde een pijnlijk relaas. Een wanhopige schreeuw om hulp, om liefde ook. Naerts personage sleept ons hardhandig mee doorheen de klinische beschrijvingen over haar ziekte, haar *encounters* met *clueless* psychiaters en de warrige poëzie van de psychoses zelf. Intens en met een ingehouden kwaadheid volgt de ene rauwe kreet op de andere. Enkel bij de van zwartgallige humor doorspekte opsomming van de medicijnen die haar 'chemische lobotomie' moeten bewerkstelligen, krijg je als toeschouwer even de tijd om naar adem te happen. Te midden van dit mentale geweld werkt Naerts vertolking even hypnotiserend als ontluisterend. Het feit dat ze dit op zo'n jonge leeftijd kan dragen doet dan ook vermoeden dat we te maken hebben met een atoombomtalent. U hoort het: echt vrolijk zal u niet worden van dit langgerekt wanhoopsgedicht, maar het is natuurlijk de moeite waard om iemand aan het werk te zien, die hoogstwaarschijnlijk aan het begin staat van een veelbelovende theatercarrière. (Black Kat)

4.48 Psychosis, nog vandaag en vrijdag 4/8 om 20u in De Illusie. (Engelstalige voorstelling)

TAZ TELEX

* Vandaag te gast bij **TAZ Talk: Komen, zien en nog een komen** van de literaire toppers **Stijn Vranken** en **Andy Fierens**. Afspraak om 17u in Galerie Beau-site aan de zeedijk!

* De voorstelling **4.48 Psychosis** wordt toch in het **Engels** gespeeld.

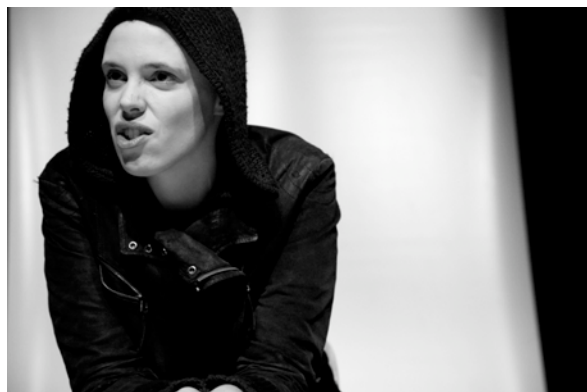
* De aangekondigde **vuurcreatie** van vanavond wordt vervangen door **Theater Tol**. Afspraak om **23u** op het **Wapenplein**.

* De voorstelling '**De Stormdraak**' van MarthHa!tentatief gaat door op het **Wapenplein** vandaag en zaterdag om **9u30, 10u30** en **11u30**.

TAZETTERAZZI

Foto: Thomas De Meyer

Liesa Naert

(Foto: Kristien Verhoeven)

Stijn Meuris, Def P en Christophe Vekeman vermakelijk op Songtekstendag

'Zatte slet Suzy, 't is pijpen of 't is ruzie'

Ok. We hebben aan Uw Boordmatroos op ons plechtige communiezieltje beloofd dat we niet, ik herhaal: niet, zouden lachen met het haar van Christophe Vekeman. Dat heeft het zo al moeilijk genoeg om in zuurstofarme grond te overleven. Afijn, dit geheel terzijde, het is maar dat u het weet.

We zullen het programmaboekje wel weer niet aandachtig gelezen hebben (wat wilt u, met al dat schoon volk dat hier rondloopt en vlug afgeleid als we zijn), maar toen we dinsdagmiddag voor TAZ talk Songtekstendag in Art Residence Beau-site plaatsnamen in zo'n donkerblauwe tuinstoel, waren we in de waan dat we een uur geleuter over de verhouding poëzie/liedjesteksten voor de boeg hadden. Onze opluchting was dan ook even groot als onze verbazing, toen dat niet het geval bleek te zijn. Integendeel. Stijn Meuris (bekend van oa. Noordkaap en van zichzelf), Def P (bekend van Osdorp Posse) en Christophe Vekeman (bekend van zijn kapsel – sorry, we konden het niet laten) brachten om beurten enkele van hun beste schrijfsels naar voor en deden dat op zo'n vermakelijke wijze dat het, welja, plezant werd.

Def P was zonder twijfel de meest gevatte van het trio. Zonder verpinken zette hij het publiek op het verkeerde been en voor een woordspeling meer of minder draaide deze Amsterdamer zijn hand niet om. Stijn Meuris illustreerde nog maar eens (en zeggen dat wij daar ooit aan twijfelden!) wat voor een klassenbak hij is. 'Alles half' is een van de meest aangrijpende en knapste teksten die ooit op muziek is gezet en ook helemaal uitgekleeft bleef het probleemloos overeind. De Limburger kreeg trouwens, net zoals zijn collegae, een paar keer de lachers op zijn hand, onder meer met een pornografische persiflage van 'Satelliet Suzy' (zie titel). Vekeman van zijn kant maakte indruk met een feilloos gevoel voor ritme en timing, al was niet alles wat hij voorlas van eenzelfde hoog niveau. Hoe wild hij trouwens tijdens zijn performance ook gesticuleerde, zijn haar – hoe doet hij dat toch? – bleef onberispelijk goed zitten. Oeps!

(De Liegende Hollander)

TAZETTE

EDITIE # 08 DO 03/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Adam in Ballingschap

Courtesy Theater aan Zee

Joachim Robbrecht *Adam in Ballingschap*

Aller Treurspelen Treurspel

Vondel op scene anno 2006, het lijkt op pure kamikaze... of een ambitieuze poging om een nieuwe *hype* te starten. Over de theaterteksten van dit zeventiende-eeuwse literaire monument lijkt een banvloek uitgesproken, die hem voor acteurs en regisseurs tot een absolute *no-go* maakt. Alhoewel... tien jaar geleden ensceuerden zowel De Koe als Zuidpool *Lucifer*, met matige reacties bij pers en publiek. En nog vorig jaar op TaZ voelden de drie actrices van Trotskop zich genoodzaakt om zeer vrij en creatief – lees: brutaal – om te gaan met Vondels plechtstatische taal. *Adam in ballingschap* is Joachim Robbrecht gooi naar de ultieme Vondel-revival. Om zijn enscenering visuele kracht bij te zetten, koos hij voor een locatie, de O.L.V. Ter Duinenkerk in Mariakerke. De middenbeuk doet dienst als scène, enkele secuur gerichte spots laten de theatraliteit van het interieur tot zijn volle recht komen. Een dame in pofmouwen geeft ons deskundig uitleg over de historiek van de kerk en wijst ons op de plafondschilderingen. De bruiloft, en daarmee Vondels *Aller treurspelen treurspel*, kan beginnen. Adam komt de kerk binnen als een zenuwachtige bruidegom, Eva, in witte bruidsjurk, kruipt door het publiek vanuit een zijportaal. De andere gasten maken gehaast hun entree. Wanneer alle spelers, keurig uitgedost in symbolisch geladen kostuums en dito attributen, op scène staan, valt het feest nagenoeg plat. We bevinden ons overduidelijk in een statische, mythische wereld, waarin de figuren tijdens de langgerekte replieken in een minimalistisch, moeilijk leesbaar bewegingstheater vervallen. Het helpt niet echt om Vondels tekst tot leven te brengen. Robbrechts strakke, doorwrochte regieconcept voegt voornamelijk betekenis toe: een van de aartsengelen houdt een borstel en een vuilblik in de hand, na Lucifers overwinning verschijnt het getal 666 op het lichtbord, Adam en Eva verlaten het paradijs onder begeleiding van Wagners *Götterdämmerung* en het verlies van onschuld wordt geïllustreerd door een ingelaste tekstpassage over taboe's. Voeg daar een klavecimbel een bombastisch lichtplan, en een vaak schreuderige acteerstijl aan toe, en je krijgt een pompeus, pretentieuus geheel dat weinig kansen openlaat om echt geraakt te worden. De scène waarin Eva Adam overhaalt om in de appel te bijten, is een van de zeldzame momenten waar de voorstelling een mooie eenvoud bereikt. Maar al gauw krijgen we opnieuw een stoet van dierenmaskers, met water gevulde rubberen broeken, preken vanaf het orgel en luidruchtig briesende engelen. Het is zeer twijfelachtig of deze overgeregisseeerde *Adam in ballingschap* Vondel terug zal halen uit zijn verbanning van de scène.

(De Boordmatroos)

Adam in ballingschap speelt nog vanavond om 20u in de kerk OLV Ter Duinen te Mariakerke.

Beste vrienden, kennissen, wachters,

zaterdag 5 augustus is de laatste dag van THEATER AAN ZEE.

Voor mijn project ALLES EN NIETS ben ik nog op zoek naar 100 mensen, mannen/vrouwen/kinderen. Iedereen is welkom om aan dit afsluitend wacht-spektakel deel te nemen. Ik heb U dus nodig!

We verzamelen zaterdag om 17u aan de caravan op het Stationsplein van Oostende.

Omstreeks 19-20u zijn we op de locatie en starten we met wachten.

De locatie blijft geheim maar is de kers op de taart van het festival.

Ook het slot is een primeur die kan tellen.

Niet te missen dus!

Denk alsjeblieft niet: "ah ja, ze zal wel aan haar honderd man geraken, mij heeft ze daarvoor niet nodig."

Nee, het is geen evidente opgave om zoveel volk bijeen te krijgen ookal is het 'ruim de moeite waard'.

(*citaat van een van de wachters)

Iedere hulp, vriend, vriendin is welkom!

Iedereen draagt bij tot het slagen van dit project door zijn/haar deelname.

Laten we samen een beeld maken dat de mensen nog lang zal bijblijven en die ons – wachters – doet genieten van iedere minuut!

Alvast bedankt, en tot zaterdag op TAZ!

Verdwaalde sterren aan het Oostendse firmament

Niemand is op zijn plaats in *IchbineinStar* van Ramona Verkerk. Een starziek meisje (gespeeld door een jongen), haar bemoeizieke, overijverige vader, een hippe, in keuzemogelijkheden verdwaalde adolescent, een overspannen en labiel jeugdsterretje, en tenslotte een technicus met regisseursallures en talent voor slagwerk. Theater over theatermaken, het duikt regelmatig op. De vijf jonge acteurs rollen een grasmatje uit, hijsen de toneellampen en spelen theatertje. We komen terecht midden in een repetitie, weliswaar zonder regisseur want die komt niet opdagen. Richtingloos komen een aantal klassieke acteursfrustraties naar boven: ambitie, ijdelheid, artistieke noodzaak... In deze setting kunnen de acteurs zich de vrijheid permittieren om bij wijlen zeer matig te acteren. De ironie treedt hier op als redder en behoedt hen voor de totale afgang. Met eerder mager tekstmateriaal, proberen de spelers toch nog enige psychologische diepte te bereiken: deze mensen kunnen niet omgaan met de keuzemogelijkheden die het leven hen aanbiedt. Het laat een dubbel gevoel na: is het mislukken van de voorstelling, zoals het verhaal ons voorhoudt, ook het werkelijke verhaal van een mislukt repetitieproces? Regelmatig wordt mijn gemoedrust als toeschouwer verstoord door een streepje plaatsvervangende schaamte. Een grote verademing zijn de frisse en ratelende monologen van een laconieke Jonas Van Geel, die het ritme af en toe opzweept. Misschien kan navelstaren soms ook wel een helende werking hebben, schiet me nog door het hoofd. Als de ster van *IchbineinStar* schittert, dan in dat geval wel erg voor zichzelf. (Parelduiker)

IchbineinStar speelt nog vandaag en morgen om 15u en 19u30 in Malpertuis

TaZette presents... De Bank!

Bank (de; -en), 1. een plek om uit te rusten en na te denken; 2. toonbank; 3. zitmeubel; 4. plek waar geïnvesteerd, gespaard en geleend wordt; 5. werkmodel waarbij zes kunstenaars twee jaar krijgen om hun parcours uit te bouwen onder de vleugels van het Gentse theaterproductiehuis Victoria. Deze zomer zit De Bank aan Zee, en kunt u de zes uitverkorenen tegenkomen in Oostendse contreien. Maar wie is nu eigenlijk wie?

Ben Benaouisse

Geboren: 1971

Officieel: danser/acteur/theatermaker/beeldend kunstenaar
 Officieus: 'Ik ben heel complex. Een geconstrueerde catastrofe. Een cryptische krijger. Ik ben een ramp. Een veilige ramp.'
 Ken je van: *Moeder en Kind* (1995), *Club Astrid* (2001), *Limbus Patrum* (2000), *Het is Lam* (2005)
 Op TaZ te gast met: *Katrina, the residents*

Filip Berte

Geboren: 1976

Officieel: architect
 Officieus: 'Beeldend archeoloog alias "puttengraver".'
 Ken je van: samenwerking met onder andere Maarten Van Severen en Bart Clement
 Op TaZ te gast met: *EUtopia?*

Manah Depauw

Geboren: 1979

Officieel: actrice, theater- en filmaakster
 Officieus: 'Ik ben een puzzelaar. Een plakker. Een collagemaker.'
 Ken je van: *Endless Medication* (2002), *Hotel Zero Control* (2002) en *Good Habits* (2003)
 Op TaZ te gast met: *Het Lichaamshof*

Miet Warlop

Geboren: 1978

Officieel: multimedialist/performer/scenograaf
 Officieus: 'Ik ben een zeveraar. Of een ondervrager. Een stimulator, een energizer. Een vibrator.'
 Ken je van: *Huilend Hert*, *Aangeschoten Wild* (2004), *Sportband*, *Afgetrainde Klanken* (2005)
 Op TaZ te gast met: *Grote Hoop/Berg: proposities*

Tanya Hermsen

Geboren: 1969

Officieel: regisseur
 Officieus: 'Vurige theatermaker. Ik moet oppassen wat ik zeg, want als ik zo *on the spot* iets moet verzinnen, gaat het meestal over seks.'
(lucht)
 Ken je van: *Lilith@online* (2000), *Rapbattle* (2003), *Klein verhaal over de liefde* (2005)
 Op TaZ te gast met: *Dwaalgasten*

Yahya Terryn

Geboren: 1981

Officieel: acteur/filmmaker
 Officieus: 'Ik zie mezelf graag als een scheppende kinddrol.'
 Ken je van: *Stof* (2003), *Angels* (2003), *Brief* (2005)
 Op TaZ te gast met: *Gedocumenteerd*

(La Gabinella)

TAZETTEKLAP

* De *Dwaalgasten* van Tanya Hermsen! We hebben ze ook tijdens de tweede Havennomaden ijverig gezocht. En gevonden!... dachten we. Toen wij op het parcours twee tentjes in de duinen *spotten*, stevenden wij er enthousiast op af, in de volle overtuiging dat ons een theatrale performance door slapende ornithologen zou ten beurt vallen. Maar op ons herhaaldelijk roepen – zo van 'Oehoe, Dwaalgasten, waar zijn jullie?' – verschenen enkel twee beteueterde zaalwachters van Freestate, die voorzichtig vroegen of we uit hun tent wilden weg blijven. Sorry Tanya! Volgende keer beter...

* Arno tegen muziekcoördinator Pieterjan Vervondel tijdens de Bob Dylan hommage met Stef Kamil Carlens en de TaZ-band gisteren: 'Goeie band wel hè. Wie zijn die gasten? Kan je me hun contactgegevens eens bezorgen?' Voor wie het nog niet wist: de leden van de TaZ-band (Serge Feys, Mirko Banovic en Geoffrey Burton zijn Arno's eigen band).

* Opsteker voor oppertechneker Boy: Arno vond de set uitstekend gemixt!

* De weergoden zijn *In Memoriam* niet gunstig gezind. Wegens overdreven stort- en regenlagen moest de eerste voorstelling gisteren worden afgelast. Er is nu ook een noodlocatie voorzien.

* Dramaturg Bart Capelle heeft een lief. Kan iemand hem alstublieft komen vertellen wie het is?

* Als u dezer dagen een zonderlinge jongeman met camera en statief ziet rondlopen, heb geen vrees: het is Yahya Terryn van De Bank die graag wil weten wat de TaZ-bezoeker zoal vindt van dit festival. Morgen berichten we u verder over zijn multimediale avonturen.

TAZ Talk: Improdag

Impro met lood in de schoenen

Improvisatietheater moet het hebben van de wil tot avontuur en van een goed op mekaar ingespeeld team. Met Vitalski, Ineke Nijsen, Joachim Robrecht, Nicolas Leetem en Wim Willaert koos TAZ Talk duidelijk voor het eerste. Deze vijf hadden nog nooit samen op de planken gestaan en zouden dat ook niet van plan geweest zijn moest men hen er niet opgeduwd hebben. *Vanmorgen ben ik wakker geworden met een pijnlijke, stijve nek*. Niet echt een lekker bekkende openingszin, maar toch moest hij aanleiding geven voor heel wat virtuositeit en improvisatieplezier. Er ontwikkelden zich prikkelende verhaaltjes en subverhaaltjes; over een jongen, zijn woonbootje, zijn ex, een homofiele (!) blauwe vinvis en diverse dokters. Om de stukken enigszins aan elkaar te lijmen flansten de improvisatoren er een stevige saus metatheater doorheen. In onvervalste talkshowstijl wist de Antwerpse nachtburgemeester Vitalski de aandacht naar zich toe te trekken met pittige grapjes. Een uur lang was het moeizaam naar een climax toewerken, maar de moraal van het verhaal bleef ondanks een spectaculaire aankondiging dan toch uit. Tweede poging, ditmaal zonder metatheater. Gewoon in de rol kruipen en blijven gaan nu. Er ontwikkelde zich een koddig verhaaltje, maar de druk improviserende breinen slaagden er andermaal niet in de violen helemaal op elkaar afgestemd te krijgen. Gesneuveld op een jammerlijk gevoel voor timing had het geheel desondanks een frisse zwaarte als een slepende wals.

(Parelduiker)

Eenzaamheid, alcohol en houten koppen

Hoera, Benjamin Verdonck heeft school gemaakt! U meent een zweem van ironie in ons enthousiasme te ontdekken? U vergist zich, wij houden van Benjamin Verdonck, en sinds gisteren ook van Simon Allemeersch, die tijdens het Havennomaden 2-parcours uitpakte met een verrassend streepje figurentheater. Hoewel, verrassend... er lijkt wel een volledige generatie kunstenaar-knutselaars te zijn opgestaan; makers en performers die hoogstwaarschijnlijk op zaterdagmiddag de Brico bevolken, op zoek naar grondstoffen voor hun theatrale constructies. ('Yo Benja, hoe gaat-ie?' 'Prima, even naar kassa drie voor een tandwiel nummer 3. Tot straks bij het houtafval?') In *De koffie staat op tafel paard* zagen we al een schattige en zelfgeknutselde carrousel-met-lampjes, in *Marre de Boire* scheidt Simon Allemeersch een universum van hout: een uitgebreide constructie verrijkt met verschillende grappige attributen, die echter niet altijd functioneel zijn voor de vertelling. Want laten we niet vergeten dat Verdoncks *Wewillivestorm*, ondanks de ingewikkelde constructies van touwtjes en radertjes, kinderlijk eenvoudig blijft, uitgepuurd tot op het bot. Ook *Marre de Boire* bezit een kinderlijke toets, maar af en toe lijken sommige 'truukjes' een *show off* van het technische vernuft van de maker, eerder dan dat ze ten dienste staan van het verhaal. Dat verhaal vertelt van eenzaamheid, alcohol en houten koppen, en die wrange thematiek is niet het enige dat ons aan Ceremonia doet denken. Wanneer de onophoudelijk dronken hoofdfiguur in z'n dromen bezocht wordt door het spookbeeld van z'n moeder, doemt een grotesk geschminkte vrouwenkop op, en het moet gezegd: Allemeersch raakt de juiste snaar, we zijn mee in de fantasie – mede doordat de man met de touwtjes in handen zichzelf werkelijk discreet-onzichtbaar weet te maken in zijn constructie. De diepe kuch van de bombardon, die er op z'n dooie eentje (enfin, vergezeld van muzikant Jean-Pierre Hallet) in slaagt de eenzaamheid van het figuurtje op te roepen, voedt die fantasie. Pat Van Hemelrijck van het Alibi Collectief coachte Simon Allemeersch, en het moet gezegd: de man kent zijn klassiekers. *Marre de Boire* is en fijne voorstelling geworden.

(La Gabinella)

Marre De Boire speelt nog morgen op Havennomaden 2, te vertrekken om 10u45 op Café Koer

Het ontdooiende geluid van Lara Osborne

'Belgen lopen moeilijk warm voor iemand'

Lara Osborne is geboren in Zuid-Afrika, woont al enige tijd in België en schrijft het soort Amerikaans klinkende, zich bijzonder vlot in je oor nestelende radiopop dat haar als jonge singer-songwriter een stek oplevert in dezelfde liga als Vanessa Carlton en Michelle Branch.

Naar verluidt staan twee vrouwen aan de basis van jouw muziekcarrière: je moeder en Sheryl Crow.

LO: 'Mijn moeder is al heel haar leven muzikant. Ze begon op de klassieke piano en ging wat later muziek studeren. Ik groeide op met muziek: elke dag speelde mijn moeder piano of zong ze opera in onze woonkamer. Ik lag dan altijd op de trap, waaronder de piano stond, te luisteren naar mijn zingende moeder. Wat Sheryl Crow betreft: dat was de eerste echte plaat die ik kocht en waar ik compleet weg van was. Ik luisterde non-stop naar haar – ik was toen nog vrij jong. Wat later kreeg ik een gitaar, en probeerde ik haar songs na te spelen.'

Sheryl Crow is een sterke madam. Beschouw je jezelf ook als een sterke madam?

LO: 'Ja en neen. Sterk in die zin dat ik weet wat ik wil, en ik ben ook niet bang om mijn gevoelens te tonen – muziek gaat altijd gepaard met gevoelens. Maar precies op emotioneel gebied zie ik mezelf niet als erg sterk. Ik ben nogal emotioneel.' *(lucht)*

Volgens sommige wetenschappers zou zingen het beste antidepressivum zijn.

LO: 'Absoluut! Wat doe ik als ik depressief ben, wat doe ik als ik kwaad ben? Ik neem mijn gitaar vast of ga achter de piano zitten en *just start letting loose*. Het klopt helemaal. Muziek is een emotionele uitlaatklep.'

Op TAZ speel je eerst solo en daarna met band. Wat verkies je zelf?

LO: 'Moeilijke vraag. Ik speel graag solo, omdat het dan mijn eigen show is en ik kan doen wat ik wil. Als ik in een plotse opwelling de setlist door elkaar wil haspelen, doe ik dat gewoon. Ik kan ook beter aansluiting zoeken met het publiek. Anderzijds valt er niets te vergelijken met spelen in een band. De energie die je van je muzikanten krijgt en het gevoel van met vrienden op het podium te staan, daar hou ik van.'

Je hebt Zuid-Afrika verlaten uit liefde voor een Belg. Hoe moeilijk was het om je vaderland achter te laten?

LO: 'Dat was een heel moeilijke beslissing. Ik hou echt van Zuid-Afrika. Ik vind het een geweldig land dat heel wat te bieden heeft. Maar het leek me ook een avontuur, dus hebben we de stap gezet.'

Je woont hier nu al een tijdje. Wat is de meest vervelende eigenschap van ons Belgen?

LO: 'Oei, oei, oei! *(lucht)* Ik kom uit een cultuur waar mensen heel vriendelijk en open zijn. Waar ik een beetje mee worstel, is het feit dat Belgen maar moeizaam warmlopen voor iemand. Als ik hier op de trein zit, is iedereen gewoon stil, terwijl je in Zuid-Afrika meteen een gesprek aanknoopt met je buurman. Toen ik hier pas aankwam, slaagde ik er niet meteen in om vrienden te maken. Maar aan de andere kant: eens de Belgen ontdooit zijn en ze zich openstellen voor je, dan worden het vrienden voor het leven.'

(Peppe)

Lara Osborne speelt vandaag om 17u in het stationsbuffet.